

фінансово-майновий стан особи (наприклад, відповідача у суді), що використовується у юриспруденції, вже було.

На підставі таких підтверджень приймалися судові рішення, які також якимось чином відображували зміну фінансово-господарського стану власника.

Зазначене свідчить про те, що облікові дані (документальні свідчення) вже були до виникнення судів, а отже, був і якийсь певний первинний облік.

Павло БОЙКО

Тернопільський національний економічний університет

ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Ефективний розвиток економіки України визначатиметься рівнем інвестиційних можливостей та інвестиційною привабливістю, що в свою чергу, залежить від ефективності інвестиційних процесів загалом. Питання фінансування інвестицій та їх раціонального використання особливо важливе в умовах важкого економічного стану сьогодення.

Дослідження стану інвестиційної діяльності в Україні, виявлення перешкод підвищення віддачі інвестиційних вкладень та обґрунтування шляхів їх усунення сприятиме підвищенню ефективності економіки України та підвищення рівня її конкурентоспроможності.

Важливою умовою розвитку економіки є активізація інвестиційної діяльності в Україні.

Термін “інвестиції” чи “інвестиція” походить від англійського слова “to invest” — “вкласти”, “окутувати”, яке в свою чергу, походить від латинського “investio” — “одягаю”.

Законодавчо інвестиційна діяльність визначається як сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій. Інвестиційна діяльність обов’язково передбачає цілеспрямовані вкладення з метою отримання вигоди (прибутку чи соціального ефекту).

Виділяють п’ять основних класифікаційних ознак інвестицій:

по об’єктах вкладення коштів – реальні і фінансові інвестиції. Реальні інвестиції являють собою вкладення коштів на придбання будинків, споруд, інших об’єктів нерухомості, а також вкладення коштів у нематеріальні активи, що підлягають амортизації. Фінансові інвестиції являють собою вкладення коштів у фінансові інструменти;

по характері участі в інвестуванні – прямі і непрямі інвестиції. Прямі інвестиції здійснюються без фінансових посередників безпосередньо у виробничі фонди з метою одержання доходу й участі в управлінні виробництвом. Пряме інвестування, як правило, здійснюється інвесторами, які мають досвід інвестування, володіють достатньою інформацією про об’єкт інвестування, здатні на високо - кваліфікованому рівні оцінити ризик вкладення й очікувану прибутковість інвестицій. Непрямі чи інвестиції «портфельні»

найчастіше здійснюються пасивними інвесторами, що прагнуть одержати невелику частину компанії і відповідно невеликий, але стабільний прибуток. Таке інвестування здійснюється через посередників, тому що не всі інвестори мають достатню кваліфікацію для правильного й ефективного вибору об'єктів інвестування і наступного управління ними;

по періоду інвестування – короткострокові, середньострокові і довгострокові інвестиції. Під короткостроковими інвестиціями розуміють вкладення капіталу на період не більш одного року; середньострокові – до трьох років; довгострокові – більш трьох років. По своїй суті інвестиції є довгостроковим вкладенням коштів, однак, через несприятливі умови інвестиційного клімату, високих темпів інфляції інвестори вкладають свої кошти тільки в короткострокові і середньострокові інвестиції;

по формах власності інвестиційних ресурсів – приватні, державні, іноземні і спільні вкладення. До приватних інвестицій відносять вкладення коштів підприємствами недержавної форми власності і громадянами. Державні інвестиції – вкладення коштів центральними і місцевими органами влади і місцевого самоврядування за рахунок бюджетних і позикових коштів, а також державними органами за рахунок власних і позикових коштів. Іноземні інвестиції здійснюються іноземними громадянами і державами. Під спільними інвестиціями розуміють вкладення коштів, що здійснюються суб'єктами даної країни й іноземних держав;

по регіональній ознаці виділяються інвестиції усередині країни і за рубежем. Під інвестиціями усередині країни розуміється вкладення коштів у територіальних границях даної країни. Інвестиції за рубежем – це вкладення коштів в об'єкти, розміщені за межами територіальних границь даної країни.

Отже, інвестиції – це не самоціль, а засіб для одержання якихось вигод (хоча б у вигляді якогось доходу чи прибутку) для інвестора в першу чергу, бо в іншому випадку просто відсутня мотивація для здійснення цих інвестицій. У зв'язку з цим інвестиційна діяльність включає в себе три основні етапи:

- формування інвестиційних ресурсів;
- інвестування;
- одержання інвестиційного прибутку.

Інвестиційна політика розробляється на основі інвестиційної діяльності з дотриманням певних засад (принципів) і етапів, а також передбачає визначення цілей та оцінку майбутніх витрат і вигод.

Метою інвестиційної політики – є інвестиційне забезпечення комплексного розвитку Української економіки.

Отже, проведений аналіз дав змогу виробити певні кроки в напрямі підвищення ефективності інвестиційної діяльності, зокрема слід:

- запровадження програмно-цільового принципу управління інвестиційної діяльністю;
- сформулювати систему кредитування перспективних підприємств;
- посилити рівень захисту прав вітчизняних і іноземних інвесторів;
- вдосконалити форми і механізми державної підтримки інвестиційної діяльності;

- створенні сприятливого інституційного та правового забезпечення інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання;
- пріоритетному розвитку людського капіталу як важливого чинника інвестиційного розвитку суспільства;
- сприяти функціонуванню інформаційно-консалтингової мережі підтримки інвестиційної діяльності.

Іван БРОЩАК

Тернопільський національний економічний університет

Світлана ПИДА

Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка

МІСЦЕВІ ГРУНТОВІ ОЛІГОХЕТИ РОДИНИ LUMBRICIDAE– АЛЬТЕРНАТИВА КАЛІФОРНІЙСЬКОМУ ЧЕРВ'ЯКУ

У світовій практиці є багато технологій по переробці різних органічних відходів. Проте вони, як правило, енергоємні, і небезвідходні, нерідко можуть забруднювати навколишнє середовище. Для вирішення важливої екологічної проблеми вчені активно вивчали можливість використання дощових черв'яків для біоконверсії органічних відходів. У літературі відома роль дощових черв'яків у процесах ґрунтоутворення. На площі 1 га черви щорічно пропускають через свій кишківник у різних ґрунтово-кліматичних зонах від 50 до 600 т дрібнозему. Разом з мінеральною масою поглинається і переробляється величезна кількість органічних решток. У середньому екскременти червів складають до 25 т/га на рік.

Більше 40 років тому в США було знайдено нову безвідходну біотехнологію, головним елементом якої став гнойовий черв'як, в тому числі селекційний гібрид червоного каліфорнійського черв'яка, який здатний ефективно переробляти органічні відходи. Утилізація органічних відходів за допомогою гібрида червоного каліфорнійського черв'яка дозволяє отримати органічне екологічно чисте добриво – біогумус та повноцінний білок олігохет, який за амінокислотним складом не поступається м'ясо-кістковому та рибному борошну [1]. Використання органічного добрива – біогумусу сприяє відновленню родючості ґрунтів, підвищенню врожайності та якості сільськогосподарської продукції [2].

У нашій місцевості використання каліфорнійського черв'яка для біоконверсії органічних відходів має ряд складностей, зокрема: каліфорнійський черв'як вибагливий до температури; використання його в тепличних умовах економічно не вигідне; значні фінансові затрати на придбання черв'яків. Виходячи з цього, актуальною проблемою є пошук ґрунтових олігохет, які б аналогічно каліфорнійському черв'яку переробляли органічні відходи.